

Dag van de Buurt – Lucas de Man

Goedemiddag

Dag beste voorvechters van het lokaal verbinden en beginnen

Dag lieve oogklepverwijderaars en actieve deelname verzoekers
en Dag ambtenaren

Mijn naam is Lucas De Man.

Ik ben een jongen uit Vlaanderen.

U weet wel

dat gebied rond het tankstation

waar u plast

op weg naar uw vakantie in Frankrijk.

Daar ben ik geboren

maar reeds 17 jaar lang kom ik met enige regelmaat

naar jullie Neder-Land.

Gewoon

om te kijken hoe jullie het doen

of om genoeg weg te gaan zodat ik kan steeds weer terug kan keren

of ook omdat ik hier als creatieveling af en toe

verhalen mag delen

zoals nu.

En als ik dan

met trein of auto

door jullie velden en steden reis,

dan zie ik

een land met prachtige natuur

mooie dorpjes en energieke steden

maar ook een land

dat meer schotten kent dan het Noorden van Engeland,
meer hokjes dan de wallen in Amsterdam
en meer regels dan een gemiddelde Jeroen Brouwers roman.

Ik zie een land

dat zoekt waar het heen moet gaan door half te vergeten waar het vandaan komt.

Een land gekend om openheid en tolerantie
of toch zolang je geen echte vragen stelt.

Ik zie ook een land

waar mensen de handen uit de mouwen steken
en zelf hun dijken bouwen.

Een land waar burgers hun stem ontdekken
terwijl het beleid nog haar oren zoekt.

Ik zie een land waar dorpen wijken worden
terwijl de wijken dorpen willen zijn.

Een land waar zij die enkel nemen
te vaak worden beloond
terwijl zij die geven
horden weggehoond.

Dat laatste rijmde.

Hoorde je dat?

Het leek wel een gedicht.

“Als je het even niet meer weet in het leven, lees een gedicht
want een gedicht brengt licht in de duisternis.”

Dat zei mijn moeder altijd

Ze houdt van poëzie,

omdat het haar net genoeg woorden geeft

een zin te ontdekken

maar niet zoveel

dat ze hem onthouden moet.

Trouwens

een van haar favoriete dichters

is Lucebert.

Ken je die?

Dat is een Nederlandse dichter he.

Een van jullie.

Ja.

Hij schreef ergens de zin

Alles van waarde is weerloos

Ken je die?

Staat zelfs op een gebouw in Rotterdam.

Alles van waarde is weerloos .

Prachtig.

Maar tegelijk denk ik dan

en zeker op een dag als vandaag,

De dag van Buurt:

Alles van waarde is weerloos

mooi

maar krijgt wat weerloos is

nog wel waarde?

He?

Ik zie het steeds minder.

Ik zie vooral iedereen vechten voor zijn eigen succes.

Veeg je eigen stoep schoon dan ligt de stront bij de burens

klaar.

Voor de rest moet je niet teveel denken

of zeggen,

tenzij het op social media is

dan wel maar enkel in de vorm van klagen.

Want je mag spuien maar niet echt vragen.

Lief zijn is voor losers.

Wie geld maakt verdient het meeste.

Wie zorgt wordt hooguit tweede.

En En

En ondertussen,

Terwijl het buiten online voortraast

Sta ik naar binnen te kijken.

En vraag me af,

Als alles van waarde weerloos is,

waar zijn we dan in hemelsnaam mee bezig?

Het weerloze zo te verwaarlozen.

Zo zonder waarde te laten.

Ik bedoel,

hoe ver van een dichtregel kan je zijn afgedreven?

Daarom dat ik hier

op deze Dag van de Buurt,

wil pleiten voor een herwaardering van wat van waarde is.

Zowel in het groot als in het klein.

Ik pleit ervoor

dat we enkel nog bouwen, maken, handelen en houden

van wij echt waardevol vinden

en niet van wat iets enkel

meer waard laat zijn.

EN

dat we meer zorg dragen voor zij die we het meeste waarderen

omdat we hen anders verliezen aan waardeloosheids-pijn.

En er zijn er hier veel nu aan het luisteren die exact weten

of beter nog, voelen

wat ik bedoel met

waardeloosheids-pijn.

De pijn van niet naar waarde te worden geschat.

De pijn van keihard werken en geven en toch eindigen met

Een waardeloos gevoel van PPPFFFFFwaarom!?

Ik ken dat.

Daarom ook dat ik hier naartoe gekomen ben.

Om jullie te zeggen:

Er komen andere tijden aan

YESSSS

Tijden

waarbij het zachte, het samen, een kracht is in plaats van een verwijt.

Tijden waarbij we bouwen met natuur in plaats van ertegen

waarbij we dragen wat we maken

en eten wat we produceren

in plaats van weggooien nog voor het bij ons is.

Tijden waarbij het lokale het nieuwe werelds is.

We onze burens weer groeten

en

waarbij het vanonder op

mee mogen praten

en denken

en doen

uit verschillende monden en kleuren en geloven

de regel in plaats van de uitzondering is.

En nee ik ben niet Naief.

Ik weet ook dat dit niet

In 1,2,3 zo zal zijn.

Meer nog

het wordt niet makkelijk

er zal zelfs worden gevochten

nog meer

dan nu.

Want het is heel moeilijk te veranderen wat je kent,
zeker als je dat vereenzelvigd met wie je bent.

Maar het kan niet meer zoals het was.

We kunnen niet meer enkel van bovenaf
voor slechts enkelen
alles laten gelden.

Dat is voorbij.

We zullen
meer samen
en meer van onderop,
zonder bovenaf te vergeten,
in dialoog
liefst zonder ruzie
maar wel op scherp
en met het volle besef dat het zonder elkaar niet kan
moeten werken aan onze buurt.

Voor nu en later.

De buurt van de toekomst

Hoe ziet die eruit?

Vraagt u mij.

Wel de buurt van de toekomst
heeft het dorpse gevoel van vroeger
met de diversiteit van nu
en het duurzame voor straks.

De buurt van de toekomst
is betaalbaar, ecologisch, slim technologisch
en bovenal
menselijk.

Dus met plaats voor het weerloze.

En u bent daar mee bezig,
met die buurt van nu en later te maken.
U doet dat
En dat blijkt niet eenvoudig,
Dat weet ik.
Zij die het hardste werken worden vaak het minste gezien.
En dat zorgt ervoor
dat velen van u soms denken:
Voor wie doe ik het nog?
Toch?
Wat voor zin heeft het?
Het staat hier vol met windmolens
en ik heb slechts een houten zwaard.
Zo win ik nooit.
Ik begrijp dat
U wordt er
moedeloos van
of meer nog,
Gewoon MOE
Van al die angst, en al dat onbegrip.
Arrrg man
Een regering vormen in België is nog makkelijker dan dat.
Maar het is zo belangrijk
dat u niet opgeeft.
Dat u volhoudt en blijft gaan.
Want
wie niet gezien en gehoord wordt
een stem te geven,
wie ergens woont
een plek
en wie doet

erkenning,
is de essentie
van een samen-leving.

En daar strijdt u voor.

U, bewoners, burgers

En u welzijnswerkers

EN zelfs ook, u

ambtenaren en politici.

Ondanks jullie enorme angst om dingen los te laten,

ondanks het diep ingebakken wantrouwen tegenover de ideeën en stem van de burger

en ondanks de enorme kafkaïaanse malle molen van regels en loketten en verantwoordelijkheid
verschuivingsmechanismen die voelt als een overbezorgde moeder:

de eerste knuffel is fijn maar die boezem in je gezicht verstikt je op den duur.

Zeker als je 38 jaar bent.

Ik kan het weten.

Ondanks dat alles,

lieve ambtenaren en politici,

probeert ook u elke dag

het goede te doen.

Dat mag ook een keer gezegd worden.

Wat u doet

u allen hier vandaag aanwezig,

is dat u onaflaatbaar,

keihard werkt

om het weerloze meer waarde te geven.

Het is daarom

dat ik,

vanochtend vroeg,

helemaal vanuit Vlaanderen,

Ondanks de Corona en de regels en de matige lunches in Nederland,
naar hier ben gekomen.

Want ik wil u zeggen

Dank u.

Echt.

Dank u.

Voor wat u doet

voor uw buurt, uw wijk.

Dank u .

Dat u ondanks de tegenstroom

toch durft te zwemmen.

Dat u stem wilt geven aan zij die niet altijd de woorden hebben.

En dank u

dat u strijdt voor meer adem voor plant en mens

meer schoonheid voor gevel en plein

en voor meer armen voor wie eenzaam is.

En dat u dat niet doet voor geld of status,

u bent de toppers niet,

maar voor elkaar.

Voor de ander.

Voor de Buur In Buurt.

Dank u.

en

Hou vol

Want wat u doet,

is het weerloze waarde geven

en dat is

in een wereld die steeds harder

en anoniemer

en controlerender
en eenzamer wordt,
het beste tegengif dat er is.

Meer samen en meer van onderop.

Het weerloze waarde geven.

Dank u wel.

Heb een heel fijne Dag van de Buurt

en geef niet op.

Want het is het waard.